

приставатъ въ Лудовиково-то пристанище, А
ко бы това да ся е случило, което обаче не
мога увѣри, той корабъ е въ големо бѣдст-
віе. „ Другъ житель поемна рѣчь-та сказа какъ
преминалъ многажды провлака, кой-то раз-
дѣлява острова Амбра отъ морскій берегъ и
като хварли якорь получи и ся нахождаше въ
най тихое пристанище. „ Можяхъ, приложи, да
си положи въ него всичко-то си имѣніе, и да
спя спокойно какъ-то на земля-та. „ Другъ
третій пакъ рече, какъ бѣ невозможно да влѣ-
ве корабъ-тъ въ оный провлакъ, гдѣ-то едва
плыватъ шлюпки-те, и увѣри какъ го видѣлъ
че бросалъ якорь отъ вадъ острова Амбра, що-
то ако бы сутрень-та повѣялъ благоприятенъ
вѣтръ на воля-та ще му е да слѣдува въ мор-
ско-то пространство или да дойде въ приста-
нище-то. Други пакъ жители отвориха други
маѣнія. Но като они сборяха, споредъ обычай
на праздните жители, Павелъ и азъ сохраня-
вахме глубоко молчаніе, и така остахме тамо до
зарань. Но толко мало сіяніе имаше на небо-то,
щото не можяхме различиме въ море-то, кое-то
бѣ покрито и съ мгла. Друго нищо не видѣх-
ме въ море-то, развѣ единъ темень облакъ, за